

Hófehér kökőrcsin-óriások

Hófehér kökőrcsin-óriások —
Vidám tavasz gyermekerege,
A bükkfáknak miért nem mondjátok:
Zöld ruhába bújjanak bele?
Hófehér kökőrcsin-óriások.

Szirmotokba dúló szél harap,
Üres ágak néznek le reátok,
Félénk mosolygással kél a nap,
Hófehér kökőrcsin-óriások.

Méhcsapat ül kelyheteken és
Mohón szívja magába a mézet...
Elfáradt szememnek pihenés —
Hogyha bűvös szépségtekre nézek.

Tavasz-színű fehér szirmotok
Kédesem arcára emlékeztet,
S ha kecsesen rámbölintotok,
Képzelné sem tudok annál szebbet.

Hófehér kökőrcsin-óriások,
Ő hűséges és vár engemet,
S ha keresem őt, bárhol is járok,
Nem találok mást, csak titeket,
Hófehér kökőrcsin-óriások.

(Gurszki István fordítása.)

JOBBÁGY KÁROLY

Szomorú versek a szerelemről

Házastársak

Mint két sziget az óceánban,
mely karnyi távolságra van,
úgy fekszenek a széles úgyon
éjszakákon át, szóttalan.

Lehelletüktől fenn, felettük
lenge, kis pókháló remeg.
A sötétségbe néznek együtt
a múltakat idézve meg.

De hiába. A szerelemre
nem emlékezik már az ész.
A tegnapok gyötrelme, szennye
a semmin át szemükbe néz.

S azon tűnődnek, hogy esett meg?
...hogyan kerültek ők ide?
— ennek a furcsa idegennek
ágyába ... közelségibe?

A férfi futna, de hiába;
nincs üres lakás, nincs sehol.
Végezni önmagával gyáva,
az éjbe bámul s fuldokol.

Pedig úgy vágyik szeretetre,
ölelne is, ha volna kit;
aki csókjától megremegne
s eloltaná vad vágyait.